

Listje in cvetje.

Iz zaklada naših pregovorov.

31. Obljuba se zadolžuje (dela dolgove).

Največji dar božji je — resnica. Na zemlji je med vsemi stvarmi edini človek prejel to prednost, da more spoznavati resnico. Ker pa mu je ljubi Bog dal neprecenljivo zmožnost za resnico, mu daje tudi dovolj prilike, da jo more spoznavati. Mnogo resnic spozna že po natorni poti, drugih mu je Bog sam razodel. Iz tega nastane njegova najlepša prednost in najvišja dolžnost: da veruje.

A druga dolžnost, ki nam jo naklada resnica, je pa v tem, da smo sami vedno in povsod resnični ter se vestno in zvesto ogibljemo laži, hlimbe in hinavščine. O navadni laži smo že govorili, ko smo razlagali pregovor: „Laž ima kratke noge.“ Tu nam je pa pojasniti še ono imenitno dolžnost, ki nam jo naklada resničnost z ozirom na prihodnost, kadar kaj obljubimo ali zapretimo.

Ako kdo že takrat, kadar kaj obeta, misli, da ne bo izpolnil te svoje obljube, je taka obljuba naravnost laž. Tak človek pa, ki je v trenutku svoje obljube imel misel, da jo bude izpolnil, pa se potem premisli in je noče izpolniti, je nezvest ter enako nepošten kakor lažnik. Pregreši se tem bolj, čim večja škoda izhaja bližnjiku iz njegove nezvestobe, vsled „prelomljene“ obljube.

Pomni torej, mladi čitatelj, resnobno pravilo za vse življenje: kolikorkrat kaj obljubiš, podpišeš takorekoč zadolžnico onemu, kateremu si obljubil. Torej je tvoja sveta dolžnost, da izpolniš, kar si obljubil. Izjema bi bila seveda takrat, ako je kdo obljubil ali zapretil kaj slabega; slabe ali grešne obljube seveda ne sme izpolniti, ker tu bi bila izpolnitev nov greh.

Pregovor nas torej uči, da je obljube smatrati kakor dolgove. Kdor dela dolgove s tem namenom, da jih ne bo vrnil, je goljuf, nič boljši od tatu ali roparja; njemu je pa podoben vsakdo, ki obeta, česar ne misli storiti. Nikar torej ne obetaj lahkomiselno; kar pa si obljubil, izpolni, kakor hitro moreš. Ako ne moreš izpolniti obljube, opraviči se o pravem času. Le tisti, ki se nikoli ne laže in vselej zvesto izpolni, kar je obljubil, je v resnici — mož-beseda!

Vprašanja in odgovori.

10. Zakaj je na podobah sv. Martina večkrat naslikana tudi goska?

V starodavnih časih (od 5. in 6. stoletja dalje) je bila navada, da so kristjani pričenjali adventni čas že o sv. Martinu. Torej je bil dan sv. Martina, zadnji dan pred adventnim postom, enakega pomena kakor zdaj zadnji dan pred štiridesetdanskim postom. Priti je moralo kaj boljšega na mizo, v mnogih krajih pečene gosi, ki so o tem času posebno tolste. Tudi so po več krajih okoli sv. Martina oddajali gosi kot neko desetino ali darila cerkvam, samostanom i. t. d. Saj po nekaterih krajih še zdaj otroci dobivajo enaka darila kakor o sv. Nikolaju.

Rešitev zastavice v št. 10.

Trst.

Pravo so uganili: Furlani Pepina, Štefanka in Romana v Ilirski Bistrici; Fatur Ivan, Slavko in Kristina, učenci na Rakeku; Šavnik Anica, učenka IV. razreda v Kranju; Trafenik Neža in Florijan pri Sv. Florijanu (pri Rogatcu); Kočar Ana in Maček Ivana, učenki pri Svetem Lenartu (pri Ljubljani); Potočnik Mijo v Gornji Radgoni; Smolč Marica, učenka IV. razreda v Potojini; Meglič Roza na Vranskem.

Prošnja upravnništva.

Ker se leto bliža že koncu, pa še nimamo vse naročnine, prosimo vse one p. n. naročnike, kateri še niso poravnali naročnine, naj blagovolijo storiti to v kratkem. — Tudi doposlane knjižice, „Nedolžnim srcem“ se še nekateri niso spomnili; prosimo jih torej še posebej, naj blagovolijo naročnini pridejati še 1 K 30 v.

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h — Uredništvo in upravnništvo sv. Petra cesta št. 76, v Ljubljani.